

РЕШЕНИЕ

№ 38138

гр. София, 17.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 29.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9163** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Х. Ю. (Н. У.), гражданка на С., чрез адвокат Д. И. срещу отказ от 05.08.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ Консулската Служба, при посолството на Република България в [населено място], Република Л..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, при кандидатстването за издаване на виза са представени всички необходими документи, но въпреки това издаването на такава е отказано. Посочва се, че съпругът на Х. Ю., У. Х. М. е получил международна закрила в Република България и на това основание, след представяне на необходимите документи, заместник-председателят на ДАБ е издал решение № 4404/18.03.2025 г. за събиране на семейството на територията на страната. В решението е конкретно посочена жалбоподателката, като съпруга на чуждестранния гражданин – бенефициент на правото на закрила. Инвокирани са доводи, че при положение, че един от членовете на семейството е получил хуманитарен статут, той има право да се събере с останалите членове. Не съществуват никакви данни, а и в процесния отказ не са изложени никакви мотиви, за това, че оспорващата ще използва страната като транзитен пункт за незаконна миграция към трета страна. Липсата на мотиви е абсолютно основание за отмяна на оспорения акт, съгласно константната съдебна практика. От друга страна нито европейското, нито българското законодателство, поставят ограничения за легално пътуване на територията на Европейския съюз за граждани на трети страни, които притежават съответните документи за

легален престой. Излагат се аргументи за нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ, на Хартата за основните права на Европейския съюз, както и на конкретни разпоредби от вторичното право на ЕС.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващата не се явява. Пълномощникът ѝ адвокат И. поддържа жалбата. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът не се явява, не се представлява и не взема становище по основателността на жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление № ВЕУ25000118V, подадено на 13.02.2025 г., Х. Ю., е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. паспорт на Х. Ю., издаден от компетентните власти на С., 2. решение № 4404/18.03.2025 г., с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на Закона за убежището и бежанците на У. Х. М. е разрешено да се събере на територията на страната със съпругата си Х. Ю. М., 3. Трудов договор, видно от който У. Х. М. (съпруг на оспорващата) е назначен на длъжност „склададжия“ в „Уникарт“ ООД с месечно трудово възнаграждение от 2062 лв., 4. карта на лице, получило субсидиарна закрила, издадена от МВР – П. на У. Х. М., 5. Извлечение от семейния регистър на [населено място], провинция Д., С., видно от което Х. Ю. Х. е съпруга на У. Х. М. и 5. застрахователен сертификат за сключена застраховка за медицински разноски в чужбина, издаден на името на Х. Ю..

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министерът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 1 от 20.01.2025 г. на посланика на Република България в Република Л., с която М. С., Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Република Л., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Касателно извършена по чл. 30 от Наредбата процедура, с писмо рег. № 536400-82999/16.09.2025 г., Дирекция „Миграция“ – МВР е уведомила съда, че в случаите на при вземане на решение за събиране на семейства от Държавна агенция за бежанците при МС, дирекция „Миграция“ – МВР не изразява становище при издаване на виза тип „D“.

Видно от приетото становище рег. № М-9495/16.09.2025 г. на Заместник-председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност“, агенцията не възразява срещу издаване на виза тип „D“ на Х. Ю., гражданин на С..

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Въз основа на обобщената информация за представените документи са налице основателни съмнения, че апликантът използва целта на пътуването като транзитен пункт за миграция към трета страна, поради което и на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ е издал оспорения отказ.

По време на проведеното по делото открито заседание като доказателство беше прието извлечение от сметката на У. Х. М., видно от което същият разполага с налични средства в размер на 10 590 лв.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на Х. Ю. на 05.08.2025 г. Жалбата е подадена чрез директно в АССГ на 15.08.2025 г. (вх. № 20558). Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от М. С., Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Република Л., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му. Изложени са кратки мотиви, а именно, че са налице данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна и че анализът на документите и направените от апликанта заявления не доказват по категоричен начин действителните намерения за пътуване.

В разглеждания казус е безспорно, че Х. Ю. е подала искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с мотивите, изложените в оспорения административен акт мотиви по следните съображения.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

В разглеждания казус е безспорно, че Х. Ю. е представила валиден паспорт, издаден от властите на С., застрахователна полица и удостоверение за семейни връзки, видно от което същата е съпруга на чуждестранен гражданин, получил хуманитарен статут и разрешение за събиране с

членовете на семейството му на територията на Република България, издадено от компетентен орган при ДАБ.

Страните не спорят, че оспорващата е член на семейството – съпруга на У. Х. М., гражданин на С., на когото е предоставена международна закрила в Република България и по отношение на когото е издадено решение № 4404/18.03.2025 г., с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на Закона за убежището и бежанците на У. Х. М. е разрешено да се събере на територията на страната със съпругата си Х. Ю. М..

Тоест налице са предвидените в разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ изисквания за издаване на поисканата виза тип „D”.

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви в оспорения отказ, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна и че анализът на документите и направените от апликанта заявления не доказват по категоричен начин действителните намерения за пътуване.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ. Съгласно тези разпоредби, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато има апликантът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит и има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Настоящият съдебен състав счита, след анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ са общо и бланкетно формулирани. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Необходимо е да се посочи, защо Х. Ю. не е доказала достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и какви са данните, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Съдът намира за абсурдно, на съпругата да се откаже издаване виза, за дългосрочно пребиваване, при положение, че на съпруга ѝ У. Х. М., гражданин на С., е предоставена международна закрила в Република България и по отношение на него е издадено решение № 4404/18.03.2025 г., с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на Закона за убежището и бежанците му е разрешено да се събере на територията на страната със съпругата си Х. Ю. М..

Изложените нарушения на материалния закон насочват към извод за некомпетентност или базирано на неизвестни за съда основания, нежелание за издаване на исканата виза от страна на длъжностното лице, натоварено по силата на закона да упражнява такива правомощия, довели до

забава на изпълнение на решение на друг държавен орган за събиране на семейството. С постановения отказ безспорно се нарушават права, гарантирани от чл. 8 на Европейската конвенция за защита правата на човека, което засяга съществено авторитета на Република България и поставя под съмнение възможностите на държавните органи да гарантират върховенството на закона в страната.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D“ този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Република Л., за ново разглеждане на подаденото от Х. Ю., гражданин на С., заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

Съдът намира, че следва да подчертае, че Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Република Л., следва да разгледа отново заявление № BEY25000118V, подадено на 13.02.2025 г., от Х. Ю., а не на същата да се дават указания, за подаване на ново заявление.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител е поискал присъждането на такива в жалбата, на същия се дължат такива. Съдът дължи присъждането им, в случай, че са представени доказателства за реално сторени разноски, а в случая такива доказателства липсват.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. Ю. (Н. Y.), гражданка на С., чрез адвокат Д. И. отказ от 05.08.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на Завеждащ Консулската Служба, при посолството на Република България в [населено място], Република Л..

ВРЪЩА делото като преписка на Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Република Л., за повторно разглеждане на подаденото от Х. Ю., гражданка на С. заявление № BEY25000118V от 13.02.2025 г., за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

На основание чл. 174 от АПК, съдът определя 20-дневен срок, от влизане в сила на настоящето решение, за издаване на искания административен акт – виза за дългосрочно пребиваване.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с

касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.